

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a modern interior. The man, with dark hair and a light beard, wears a white button-down shirt and dark trousers. He is holding the woman from behind, his hands resting on her shoulders and arms. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a pink, low-cut, sleeveless dress. She is looking towards the camera with a soft expression. The background is a bright, minimalist room with a large window on the left and a potted plant. The overall mood is intimate and romantic.

Joss Woodová
Do Kodaně
pro štěstí

JOSS WOODOVÁ

DO KODANĚ
PRO ŠTĚSTÍ

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

docela jsem si lámal hlavu nad tím, jestli do tohohle jablka kousnout, nakonec jsem se odhodlal. Scházíváme se zde nad knížkami plnými něhy, krajek, květin, svatebních závojų a věrné lásky.

A právě o tom posledním teď přemýšlím.

V povídce nazvané Zakázané ovoce španělské od Jackie Ashendenové hlavní hrdina touží po sestře své manželky a jeho žena mu „podstrčí“ jako syna dítě, které má s manželem své sestry. Manželští poradci, sexuologové, psychologové a jiní -logové sice tvrdí, že manželská nevěra je stará jako svět – i Helena musela dobře vědět, že jejím manželem je Menelaos, a přesto odešla do Troje s Paridem –, ale v příbězích, které máme rádi, je to jaksi nepatřičné (i když to není poprvé, co se motiv manželské nevěry stal součástí příběhu). Aspoň já to tak cítím.

A teď, co s tím? Zůstat u těch hrdinů s čistým štítem a s dobrými konci, nebo se trochu „ušpinit“ tím, o čem je normální život? A je to opravdu normální? Nebo je to zavrženíhodná výjimka a lepší bude hovořit o ideálním světě, kde se ti dva hledají, najdou a pak zpívají slavíci?

Přiznám se, že nevím. Nakonec bude záležet na autorkách, jak se rozhodnou, jaké příběhy chtějí psát, o jakých příbězích si myslí, že Vy chcete číst. Držím jim palce, aby se trefily!

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

DO KODANĚ PRO ŠTĚSTÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Hired for the Billionaire's Secret Son

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Jana Austinová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Joss Wood

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3200-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-3201-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-3202-2 PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Omlouvám se, ale momentálně si vybírám letní dovolenou a maily kontroluji pouze sporadicky.

Bo Sørensen se zamračil na obrazovku počítače a říkal si, že je v celém Dánsku snad jediný pitomec, který zůstal v kanceláři. Všichni ostatní byli evidentně na dovolené. Skleněnými stěnami kanceláře vrhl nepřívětivý pohled na prázdné pracovní židle. Jeho zaměstnanci neměli pevná pracovní místa. Stoly si vybírali podle nálady a úkolu, který jim byl přidělen, nebo podle nedostatku aktivity. Při běžném provozu se v jeho kanceláři netrhly dveře. Zaměstnanci za ním přicházeli s žádostmi o radu, nebo k němu zašli s nějakým novým nápadem či potřebovali, aby jim schválil přijetí nového kolegy či nějaký mimořádný výdaj.

Třetí patro moderní budovy, kterou vlastnil a která stála v kodaňském starém přístavu Nyhavn, měl ze všech míst na světě nejraději. Obýval ho spolu s kancelářským personálem, který zaměstnávala jeho společnost Sørensen Yachts. Plavidla samotná se pak stavěla v loděnici ve Skagenu. Vzhled budovy byl inspirovaný výletní lodí a velká okna, sahající od podlahy až ke stropu, byla navržena tak, aby propouštěla co nejvíce přirozeného světla.

Jeho kancelář sice v létě připomínala hřbitov, ale na druhou stranu nepřítomnost zaměstnanců

znamenal, že se mohl nerušeně věnovat designu lodí. Seznam extrémně bohatých klientů a korporací, toužících po plavidle navrženém proslulým Bo Sørensonem, byl hodně dlouhý. Někdy se jednalo o velkolepou jachtu pro oligarchu, jindy o závodní loď nebo jednoduchou, přitom však velmi luxusní dřevěnou plachetnici. Ať se však jednalo o jakékoliv plavidlo, každý design odrážel nejen jeho lásku k čistým a moderním liniím, nýbrž i mimořádný smysl pro detail.

A jeho majitel se pak navíc mohl chlubit, že mu loď postavil Bo Sørenson. Bo posledních patnáct let neúnavně dřel, aby ostatním dokázal, že nežije pouze z otcova a dědečkova odkazu. Oba muži byli totiž světově proslulí designéři jachet a Bo nechtěl pouze kráčet v jejich stínu. V poslední době mu připadalo, že to svět jachtařů konečně uznal. Když jste synem génia, který zemřel příliš mladý a kvůli tomu podle znalců z námořního světa prý nestačil naplnit všechn svůj potenciál, je těžké někomu dokázat, že máte vlastní představy a plány.

Bo se otočil na své ergonomické židli, aby se mohl podívat na zarámovanou otcovu fotografii. Stál na ní na své první závodní jachtě *Miss Bea*, kterou si sám navrhl, a husté blond vlasy mu vlály ve větru. Všichni tvrdili, že Bo je jeho přesnou kopií. Oba byli vysocí a měli vypracovanou postavu. Bo zdědil také otcovy zelené oči a mužnou tvář, avšak tím veškerá podobnost končila. Tím spíš ho prudilo, když mu někdo řekl, že jsou si podobní jako vejce vejci.

Bo byl na rozdíl od otce workholik a netrávil čas vymetáním okouzlujících jachtařských destinací od Monaka přes Costu Smeraldu až po Dubaj, aby pak výčitky svědomí musel tišit převratnými inovátorskými designy.

Jistě, patenty z těchto návrhů mu umožňovaly být enfant terrible jachtařského světa. Přinesly také

Sørensen Yachts slávu a další příležitosti. V Boových očích však otec promrhal svůj talent a krátký život strávil příliš lehkovážně. Kdyby se méně bavil a trávil víc času doma, možná by na něj měl Bo mnohem víc vzpomínek. Takhle si jen pamatoval, jak jednou za čas přišel domů, pocuchal mu vlasy, strčil do ruky dárek a zase odjel. Nikdy se nezdržel. Tolik toužil po dalším dobrodružství, že mu ani syn nestál za to, aby doma zůstal déle.

Jak plynula léta, Malteho návštěvy se ztenčily na jednu, dvě do roka a Bo pozoroval, jak v matce roste hořkost. Stávala se emočně nedostupnější, chladnější a vůbec tvrdší. A když byl teenager, Bridget se změnila na křehkou bytost, která se chovala jako robot a byla mu spíše bankovní manažerkou než matkou.

Bedlivě také dbala, aby syn nekrácel v otcových šlépějích, a byla na něj hodně přísná. Nejraději by ho držela co nejdál i od dědečka, avšak ani Bo, ani Asger jí nedovolili, aby se mezi ně jakkoliv vměšovala. Bo svého tichého a stoického dědečka upřímně miloval. Byl to z jeho okolí jediný dospělý, který s ním rád trávil čas. Bridget pak silně zklamalo, že si její syn vybral jako studijní obor inženýrství se specializací na konstrukci jachet a následně vstoupil jako spolumajitel a výkonný ředitel do rodinného podniku, který vlastnil dědeček.

Už v průběhu prvního roku, kdy se přidal Bo k firmě, kterou rodina založila před sedmdesáti pěti lety, zjistil, že dědeček přestává její vedení zvládat. Protože převzal mnohé Asgerovy povinnosti, přišel na to, že otcův přínos pro firmu ničím neodůvodňuje jeho silně nadprůměrný plat.

Bylo mu sice teprve dvacet čtyři let, ale i tak si uvědomil, že Sørensen Yachts jsou na pokraji krachu a že pokud něco neudělá, společnost, kterou založil muž, jehož si velmi vážil, avšak který její vedení už nezvládal, se položí. Bylo na něm, aby ji zachránil.

Boova matka sice měla emoční škálu žížaly, ale jinak byla velice schopná podnikatelka, která na dovozu a vývozu vydělala hotové jmění. S její pomocí se Boovi podařilo přilákat investory a během krátké doby vyjednal obchod, který mu nejen zajistil manažerskou kontrolu nad Sørenson Yachts – Asger mu při té příležitosti poskytl plnou moc –, ale díky němuž také získal potřebnou finanční injekci. Firma byla zachráněna.

Díky dědečkově plné moci se stal rovněž otcovým šéfem. Tomu se samozřejmě vůbec nelíbilo, že představenstvo jmenovalo dědečkovým nástupcem Boa, a ještě víc ho rozzuřilo, když mu syn citelně snížil přemrštěný plat a zrušil firemní kreditky. A když Bo navíc vyžadoval, aby byl přítomný v kanceláři, a stanovoval mu jasné termíny k dokončení úkolů, naštvál se až k nepřítelství.

Malte dané podmínky snášel půl roku. Když pak podal výpověď, Boovi se neskutečně ulevilo. Měl teď ve společnosti volnou ruku, i když byl stále jen spolumajitel.

Jenže život, jak známo, je nevyzpytatelný. Když byl Bo na vrcholu, zasadil mu osud krutou ránu. Dědeček zemřel jen o pár týdnů později na mrtvici a otec narazil svým novým mclarenem do betonové zdi. Byl na místě mrtvý.

Bo byl jmenován jejich dědicem. Získal tím sice výhradní vlastnictví Sørenson Yachts, o čemž léta snil, ale za krutou cenu. Během velmi krátké doby přišel o nejbližší příbuzné – o muže, kterého obdivoval a zbožňoval a o dalšího, od něhož se ho matka snažila držet pokud možno co nejdál –, čemuž nakonec docela rozuměl. Tehdy definitivně pochopil, že city dokážou v člověku nadělat pěknou paseku – smutek, pokud jste někoho milovali, nebo hněv a frustraci, pokud jste někoho naopak rádi neměli.

Kdepak, bylo jednodušší žít sám a nenavazovat

hlubší vztahy. Měl kamarády, s nimiž sportoval a o nichž toho věděl mnohem víc než oni i něm. Měl milenky, nikoliv partnerky nebo přítelkyně, kterým bylo jasné, že od něj nemůžou čekat víc než příjemný postelový zážitek.

Jednou za měsíc poobědval s matkou. Hodinu a půl pak spolu debatovali o společných obchodních záležitostech. Obchod byl jejím nejoblíbenějším dítětem a poskytoval jí vše, co potřebovala. Nikdy nedokázala skloubit roli podnikatelky a matky, a Bo tím trpěl. To byl také jeden z důvodů, proč se odmítal ženit a pořádit si děti. Nechtěl mít pocit, že on nebo jeho děti jsou méně důležité než jeho kariéra či kariéra jeho ženy.

Mnozí lidé jistě uměli vyvážit práci s kariérou, ale on to nechtěl riskovat. Z vlastní zkušenosti věděl, jaké to je, když dítě emočně strádá, a jak se rodiče, kteří o dítě nejeví zájem, dokáží na potomkovi podepsat. Kdyby si s partnerkou pořídil dítě, nemohl by tolik času věnovat práci, kterou miloval, což rozhodně nepřicházelo v úvahu. A protože ho přitahovaly výhradně chytré a ctižádostivé ženy, bylo mu jasné, že by se také jeho partnerka odmítala kvůli dítěti vzdát kariéry. Potomek by pak žádonil u obou rodičů o pozornost a Bo nechtěl svého potomka do takové situace v žádném případě dostat. Stávající situace mu vyhovovala, tak proč ji měnit?

Vstal a protáhl se. Nechápal, proč o tom vůbec uvažuje. Měl přece plno práce. Rodinné dědictví nevzniklo tím, že člověk lelkoval na pláži, popíjel koktejly nebo ztrácel čas čtením či nesmyslným hloubáním. Rodinný majetek se vytvářel prací a práce bylo to, co šlo Boovi nejlíp.

O hodinu později Bo seděl u rýsovacího prkna a soustředěně pracoval na high-tech závodní jachtě pro Sydney Cup 2026. Jednalo se o nový koncept,

který měl způsobit hotovou revoluci v závodním jahtingu. Byl tak zabraný do práce, že hned neslyšel zaklepání na dveře. Když pak vzhlédl, spatřil za nimi stát mladší recepční spolu s ustaraně vyhlížející ženou staršího věku.

Šel jim přes rozlehlou kancelář otevřít a nevrle se podíval, proč ho recepční vyrušuje, když jí výslovně nakázal, aby ho nechala v klidu pracovat.

„Pane Sørenson, tohle je paní Danielsová. Naléhavě s vámi potřebuje mluvit.“

„Domluvte si schůzku,“ řekl Bo ženě ostře. „Pracuju na novém návrhu a nechci být rušen.“

Paní Danielsová na něj pohlédla pronikavýma modrýma očima. Jeho slova na ni zjevně neudělala žádný dojem. „To, co vám chci sdělit, nemůže počkat, pane Sørenson. A pokud nechcete, abych vaše osobní záležitosti probírala před vaší zaměstnankyní, raději mě pozvete dál.“

Bo se v duchu podívil. Co by ta žena tak mohla mít na mysli? Žil sám, poslední románěk ukončil před několika týdny. Neměl sourozence a matka si rozhodně nepotrpěla na skandály. Na tváři Agnes zpozoroval zájem. Nařídil jí, aby se vrátila ke své práci a neznámé ženě pokynul, aby šla dál. Pak za ní zavřel dveře a výhrůžně zvedl obočí. Měl tvář, která naháněla strach. Lidé o něm říkali, že umí vypadat hrozivě, když chce. Jiný obličej však neměl, takže i kdyby to tak působilo, nemohl s tím nic dělat. A teď se to třeba docela hodilo. Alespoň bude záležitost, s níž za ním přišla neznámá žena, rychleji z krku. Čekala ho spousta práce.

„Pracuju na sociálce, pane Sørenson,“ oznámila paní Danielsová a rázně postavila na zem tašku. K prsům tiskla hnědý, úředně vyhlížející spis.

A? Co by od něj asi tak mohla sociálka chtít?

Paní Danielsová spis otevřela a zběžně ho pročtena. „Slečna Christiansonová... Daniella Christiansonová... znáte ji?“

Dani? Ovšem. Přikývl. „Před osmnácti měsíci jsme spolu měli krátký vztah.“ No, nazývat třítydenní aférku vztahem bylo poněkud přehnané, ale zase to líp znělo. Jinak spolu několikrát povečeřeli a nespočetněkrát se vyspali.

„Bohužel vám musím sdělit, že slečna Christiansonová před několika dny zemřela.“

Bo si zamyšleně promnul čelist. Byl v šoku. S Daniellou se seznámil na koktejlovém večírku. Byla vysoká, chytrá, zábavná a krásná. Brazílská sexbomba překypující energií. Byla jen o pár let mladší než on a v Kodani trávila půlroční studijní dovolenou. „To jsem nevěděl,“ odtušil. „To je mi líto.“ Stále však nechápal, proč mu to oznamuje právě sociální pracovnice.

„Co se stalo?“ zajímal se. Bylo těžké uvěřit, že někdo tak plný života může být po smrti.

„Měla autonehodu poblíž Ria de Janeiro.“

Paní Danielsová ho pohledem přikovala k zemi. „Věděl jste, že se nedávno vdala a že její manžel zamýšlel adoptovat jejího syna?“

„Proč bych měl? Jak jsem už říkal, přes rok jsem s ní nemluvil,“ odpověděl Bo.

„Takže vám neřekla, že otcem jejího syna jste vy?“ Bo strnul.

Počkat! Cože?

Podlomila se mu kolena. Určitě se musel přeslechnout. Žádného syna neměl.

Paní Danielsová pohotově popadla židli, přistrčila mu ji pod zadek a Bo na ni vděčně klesl. Sevřel opěrky na ruce a vzhlédl. V očích sociální pracovnice spatřil účast. „Já mám syna?“

„Podle vaší šokující reakce soudím, že jste to nevěděl,“ konstatovala paní Danielsová.

„Ne, o tom jsem neměl nejmenší tušení. Když jsem se s Daniellou rozešel, přerušil jsem s ní veškerý kontakt. Co vím, vrátila se do Brazílie. O tom, že je těhotná, mi nic neřekla!“

Čemuž se vlastně nedivil, protože jí hned na začátku – stejně jako všem svým milenkám – jasně řekl, že o dlouhodobý vztah nemá zájem a o děti už vůbec ne.

„Od její babičky jsem zjistila, že její manžel byl přítel, s kterým chodila na vysoké škole. Když otěhotněla, dali se znovu dohromady. Vzali se a její muž chtěl chlapce vychovávat jako vlastního.“

Fajn. „Tak zahynul?“

Paní Danielsová přikývla. „Miminko bylo v autě také, ale mělo štěstí. Vyvázlo bez zranění.“

Ach, bože. Bo se opřel předloktími o stehna. Nejasně si všiml, že se mu třesou ruce. „Dítě se narodilo v Brazílii, ale poslali ho do Dánska. Jeho matka vás uvedla jako otce, takže jste za něj teď zodpovědný.“

„Já?“

„Rodina manžela paní Christiansonové na něj nemá žádný právní nárok. K podpisu adopčních listin nedošlo a upřímně, nikdo z nich není schopný postarat se o devítiměsíční dítě. Z příbuzných paní Christiansonové zůstala jen její babička, a ta si ho rovněž nemůže vzít na starost. Takže jste zůstal pouze vy.“

Ale...

Co se to děje? Až doposud žil sám, a velmi spokojeně, a teď by měl mít syna? A jak je vůbec možné, že Daniella otěhotněla? Dával si přece pozor! Zásadně používal kondomy, a to pokaždé a nejen s ní.

Musel se zeptat. „Jak si můžete být jistá, že to dítě je moje? Jsem všeobecně velmi opatrný.“

„I když vám o dítěti nic neřekla, uvedla vás jako otce na jeho rodném listě. A i když je chlapec ještě hodně malý, rozhodně nezapře, že je váš syn. Jste si opravdu hodně podobní,“ odpověděla paní Danielsová. „Pokud ovšem budete pro svůj klid vyžadovat test DNA, máte na to samozřejmě plné právo. Bude to však znamenat, že než se celá záležitost vyřídí, bude muset chlapec zůstat u pěstounů.“

„On je teď u pěstounů?“ zeptal se Bo. O miminkách

toho moc nevěděl a o sociálce ještě méně, zato mu však z mnohých filmů, které zhlédl, bylo jasné, že pěstounská péče není zrovna to nejlepší, co by děti mohlo potkat. Nejspíš se mýlil, ale stejně se mu nelíbilo, že chlapec – možná jeho syn – byl u cizích lidí.

„Od minulého týdne, kdy přijel do Kodaně,“ odvětila pracovnice. „Pěstounská rodina je moc milá, je to jedna z našich nejlepších, ale nejedná se samozřejmě o dlouhodobé řešení. Život s vámi na druhé straně by bylo naopak řešení naprosto ideální.“

Bo ztěžka polkl a přejel si rukama přes obličej. „Neexistuje jiná možnost?“

Oči paní Danielsové citelně ochladly. Pochopil, že ji zklamal, a najednou si připadal jako trpaslík. „Mohli bychom zprostředkovat adopci, pokud je pro vás péče o dítě takovou nepřekonatelnou překážkou, pane Sørensoně. To by byla taky možnost.“

Neudělal na ni dobrý dojem a Bo se jí nedivil. Pocházel z jedné z nejbohatších a nejznámějších rodin v zemi, přitom mluvil jako sobec, jehož zajímá vlastní pohodlí víc než blaho jeho syna.

Jako by slyšel mluvit otce, a to bylo nepříjemné.

Vstal, strčil ruce do kapes šedých kalhot a zařal pěsti. „Říkáte, že vypadá jako já?“ zeptal se a doufal, že sociální pracovnice v jeho hlase postřehne omluvu i rozpaky. Přitom se omlouval jen velmi zřídka, jenže nechtěl, aby si o něm paní Danielsová myslela něco špatného. Tušil však, že na nápravu je už pozdě.

„Jak se vůbec jmenuje?“ zajímal se, protože usoudil, že by o synovi měl mluvit důvěrněji.

„Matheo,“ odpověděla pracovnice. „Píše se to dánsky. A vypadá úplně přesně jako vy. Stejně oči, nos, brada. Taky je na svůj věk dost velký, takže soudím, že jednou bude taky stejně vysoký jako vy.“

Bo vyfoukl z úst vzduch. Měl v nich nějak sucho. „Vážně netuším, co na to říct.“

Paní Danielsová se nyní poprvé od svého příchodu

usmála. „Chápu. Právě jsem vám sdělila informaci, která vám změní život od základů. Potřebujete čas, abyste se s ní vyrovnal. Jenže ten my právě nemáme. Matheo potřebuje jistotu, kterou mu dá prostředí, kde bude trvale žít. Momentálně jsou nejdůležitější jeho potřeby.“

Ano, to chápal. Byl však stejně otřesený až do morku kostí. Že by si někdy pořídil dítě, to neplánoval. Matka s otcem byli k rodičovství naprosto nezpůsobilí a on nechtěl riskovat, že by si jeho potomek musel projít něčím podobným. To mohl zaručit jediné tak, že se nikdy neožení a zůstane bezdětný.

Jenže teď z něj byl otec, aniž o to stál. Už v pubertě objevil, jakou rozkoš může poskytovat ženské tělo, ale už tehdy věděl, že nechce děti a že je proto nutné, aby byl maximálně opatrný. Zásadně používal kondomy, nikdy nenechával ochranu před počtím na milenkách. Nedokázal pochopit, jak se mohlo stát, že jeho partnerka přesto otěhotněla.

„Mám jeho fotku, kdybyste chtěl vidět, jak vypadá,“ nabídla mu paní Danielsová.

Přikývl. Mluvit nemohl, v krku se mu usadil obrovský knedlík. Netrpělivě sledoval, jak sociální pracovnice štrachá v tašce a hledá mobil. Pak trvalo dalších pár minut, než našla brýle, a poté zase celou věčnost prohlížela v mobilu fotky, než našla tu správnou. Nakonec uspěla a strčila mu mobil pod nos. Bo po něm dychtivě chňapl a mocně nasál vzduch do plic.

Díval se na známou tvář a čas se zastavil. Test DNA nepotřeboval. Matheo vypadal úplně jako on, když byl v jeho věku. Přesně jak tvrdila sociální pracovnice. Měl něco málo i z Dani, ale jinak byl podobou úplně do jeho rodiny. Dokonce i oči měl stejně zelené a hluboké jako on.

„Kdybyste dala vedle sebe mou a jeho fotografii, těžko byste rozlišila, na které z nich jsem já a na které on,“ připustil Bo a zajel si roztřesenou rukou do vlasů.

„Nechcete si zase sednout?“

Podařilo se mu na rtech vykouzlit slabý úsměv. „Ne, díky, jsem v pořádku. Jaký je další postup?“ Teď se musel soustředit na praktické záležitosti, panikařit mohl až pak.

„Trváte na testu DNA?“

„Ne, to nebude nutné. Časově to sedí a podoba je taky evidentní. Vezmu si ho.“

Zkřivil tvář, protože si uvědomil, jak příšerně to zní. Jako by byl Matheo štěně z útulku, nebo, ještě hůř, nějaká věc. Vůbec mu to však nemyslelo. Právě se dozvěděl, že je otcem miminka. Jeho otec nestál za nic, ovšem Malte by mohl namítnout, že on se jako syn taky zrovna nevyvedl...

„Víte, jak se postarat o miminko, pane Sørensen?“

Tak to tedy určitě netušil. „Ne,“ přiznal.

„Máte někoho z rodiny, kdo by vám mohl pomoci?“

Bo si představil matku, jak s perfektně upravenými blond vlasy, nalakovanými nehty a v kostýmku od Chanelu či Balenciagy mění Matheovi plínku, a v duchu zakoulel očima. Ne, Bridget z vnuka nadšená určitě nebude.

„Ne.“

„Pak navrhuju, abyste si najal chůvu. Na trhu působí několik renomovaných agentur, na které byste se mohl obrátit.“

Přesně, to byl dobrý nápad. Potřeboval někoho, kdo by se postaral o Mathea a zároveň ho naučil, jak se pečuje o miminko. Jak správně připravit mléko, jak ho koupat nebo přebalit. Soudil, že to nakonec nemůže být tak těžké, a když mu s tím někdo pomůže, zvládne to. „Mám dost peněz na to, abych si najal tu nejlepší,“ oznámil paní Danielsové a bylo mu jedno, že mluví jako přehnaně sebevědomý ňouma. „Kde ji najdu?“

„Sabine Du Foy vede v Paříži velmi dobrou agenturu,“ odpověděla. „Je sice poněkud dražší, ale, jak jsem slyšela, za ty peníze se jednoznačně vyplatí.“

Bo přiskočil k rýsovacímu prknu a načmáral na něj jméno oné ženy. Bylo mu jedno, že si tím zničil celý nákres. „Myslíte, že mi budou schopní někoho poslat hned?“

Sociální pracovnice pokrčila rameny. „Zavolejte jí a zjistěte si to. A až seženete chůvu, pošlu vám Mathea.“

Jasně, Matheo bude žít s ním. Navždy. O tom nemohlo být pochyb.

Jenže...

Musel se znovu posadit.

DRUHÁ KAPITOLA

Ollie Cooperová vytáhla v pokoji v Berlíně ze zásuvky hrst spodního prádla a hodila ho na postel s myšlenkou, že když už se balí po tolikáté, neměl by to být problém. Opak byl však pravdou.

Opět se stěhovala, a to o dva měsíce dříve, než bylo původně v plánu. Smlouvu měla na tři měsíce, ale odcházela už po čtyřech týdnech. Pracovala jako chůva desetiletého a dvanáctiletého syna milionáře z jisté internetové společnosti a jeho ženy, bývalé americké modelky. Sdělili jí, že se sice výborně osvědčila, ale že ji už nebudou potřebovat, protože se stěhují zpět do USA, kde se jim naskytla nečekaná pracovní příležitost a kde budou blízko rodiny. Samozřejmě jí zaplatí za celé tři měsíce a samozřejmě je to velmi mrzí.

Ollii to bylo líto taky. Před návratem do Londýna před sebou měla osm týdnů volna. Netušila, čím by je měla vyplnit. Tohle byla její poslední práce chůvy. Byla kvůli tomu smutná i šťastná, napjatá i uvolněná zároveň. Na jedné straně už jako chůva pracovat nechtěla, ale současně se té role odmítala zase úplně vzdát.

Měla děti moc ráda, jenže si od nich nedokázala držet citový odstup. Proto také před časem změnila dlouhodobé úvazky na krátkodobé. Takto bylo alespoň méně pravděpodobné, že si na své svěřence příliš zvykne.

Přesně to se jí totiž stalo s Bekou a málem ji to zničilo.

Musela se dívat, jak se jí živá, bystrá a vůbec úžasná holčička pozvolna ztrácí před očima, a málem se z toho sesypala. Tehdy se rozhodla, že si musí chránit duševní zdraví, a usoudila, že nejjednodušší způsob, jak toho dosáhnout, je omezit čas, trávený s dětmi. Plynuly z toho však také nevýhody. Zrovna když je začínala blíže poznávat, končila jí smlouva a musela je opustit. To bylo pokaždé smutné a někdy se to neobešlo bez slz, avšak jinou cestu neviděla.

Vždycky předem věděla, ke komu půjde příště. Ze Sabininy agentury dostala informace jak o rodině, tak o nových svěřencích. A teď bylo najednou všechno jinak. Poprvé za pět let neměla zajištěné další místo.

Vždyť jsi věděla, že to jednou přijde, Cooperová. Možná k tomu došlo o dva měsíce dřív, ale určitě by to pro tebe nemělo být překvapení. Užila sis pět let svobody a teď přišel čas, abys splnila slib.

Technicky k tomu však mělo dojít až prvního září, a to bylo ještě docela daleko.

Ať na to však pohlížela jakkoliv, stejně se to muselo stát, a Ollii připadalo, jako by ji čekala gilotina. Snad to byla trochu dramatická představa, jenže podle ní naprosto odpovídala realitě. Prvního září už měla být v Londýně, sedět za stolem a věnovat se každodenní ubíjející práci. Říkala si, že to už by raději počítala zrnka písku.

Slíbila však, že se vrátí, a její rodiče svoje děti vychovali k tomu, že sliby se mají plnit.

Ollie se rozhlédla po pokoji, který byl několik týdnů jejím domovem, a když viděla ten nepořádek, který tu udělala, ztěžka vzdychla. Na posteli se válelo oblečení, na prádelníku ležel rozházený mekrap i knihy, které potřebovaly uložit do krabice. Její rodina odletěla do Států už včera a ona se z bytu musela vystěhovat nejdéle za dva dny. Tehdy makléř hodlal předat klíče novému majiteli. Ollie se musela se

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Do Kodaně pro štěstí.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.